

Les darreres vicissituds per les quals hem passat els catalans, no sols ens obliguen a revaloritzar els fets i les idees que informen el nostre sentiment de poble, i a donar nova realitat a les institucions culturals, socials i polítiques que, sorgides en un prosés progressiu des de la Renaixença, havien integrat la nostra estructuració nacional, sinó que ens fan sentir la necessitat de completar aquest quadre d'activitats amb una força militar que Catalunya havia perdut en la seva decadència, i que, si havia estat negligida, és indispensable per a servir amb eficiència la nostra Nació en la seva noble ambició de sobirania.

Es a la nostra generació a qui correspon la missió de plasmar l'esperit que l'infon en una força militar organitzada, a la nostra generació, nascuda sota una guerra, formada en les conseqüències de la mateixa, orientada en la seva adolescència per les veus profètiques dels precursors, i que s'ha vist, en el moment d'iniciar la seva maduresa, convulsionada per una guerra civil espanyola que li ha donat ocasió d'adquirir l'experiència militar que s'havia estrocat en la nostra tradició, i per una altra guerra, internacional, que, ultra mostrar l'espectacle de les potències en lluita per l'hegemonia política i l'expansió econòmica, és de gran transcendència per a la futura organització de les nacions.

Els primers que havem sentit aquest imperatiu, hem cregut que calia establir, a més dels purs lligams de germanor que un fat comú dona a la nostra generació, una unió solenne i eficaç.